

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ 33 ΧΩΡΕΣ - NEW YORK TIMES BESTSELLER

ΣΑΜΠΑ
ΤΑΧΙΡ

ΠΥΡΣΟΣ
ΣΤΗ

ΝΥΧΤΑ

ΒΙΒΛΙΟ ΙΙ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: A TORCH AGAINST THE NIGHT
Από τις Εκδόσεις Penguin Random House, New York 2016

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Πυρσός στη νύχτα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sabaa Tahir

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ – ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Anthony Elder

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Sabaa Tahir, 2016

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2422-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2423-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΑΜΠΑ
ΤΑΧΙΡ

ΠΥΡΣΟΣ
ΣΤΗ

ΝΥΧΤΑ

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

Τα πρόσωπα που αναφέρονται σ' αυτό το βιβλίο, καθώς και τα γεγονότα που σχετίζονται με αυτά είναι όλα φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα με υπαρκτά πρόσωπα ή πραγματικά γεγονότα είναι εντελώς συμπτωματική.

*Για τη μητέρα μου, τον πατέρα μου, τη Μερ και τον Μπουν.
Ό,τι είμαι, το οφείλω σε εσάς.*

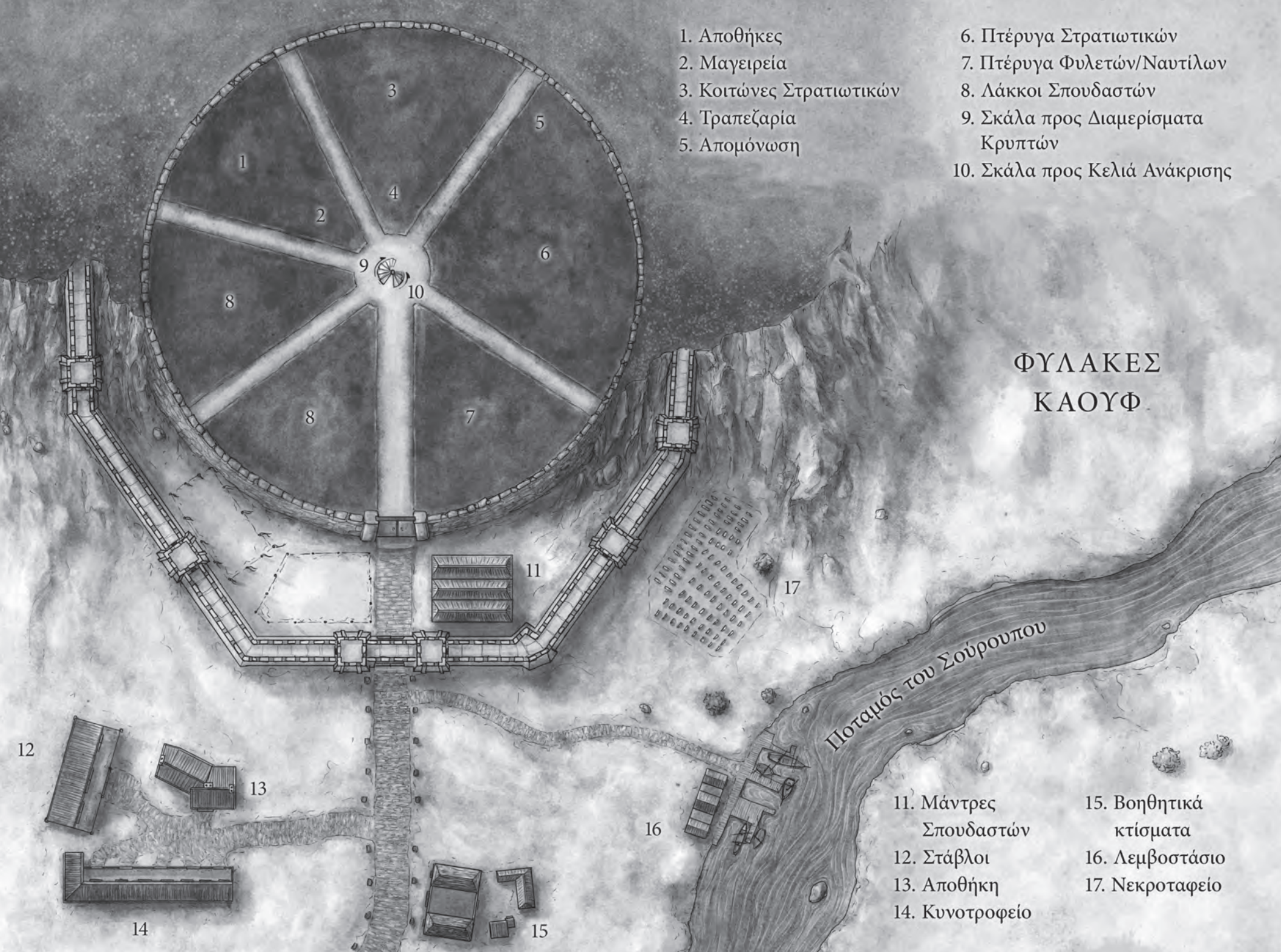

1. ΟΡΟΣ ΒΙΝΤΕΝΣ
2. ΦΥΛΑΚΙΟ
3. ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΟΥΦ
4. ΝΤΕΛΦΙΝΙΟΥΜ
5. ΑΡΓΥΡΟΙ ΛΟΦΟΙ
6. Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΗΣ ΣΛΕΒΑ
7. ΕΣΤΙΟΥΜ
8. ΦΡΟΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ
9. ΚΡΗΜΝΟΙ
10. ΦΡΟΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ
11. ΚΛΕΦΤΟΛΗΜΕΡΟ
12. ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΗΣ ΑΤΕΛΑ

1. Αποθήκες
2. Μαγειρεία
3. Κοιτώνες Στρατιωτικών
4. Τραπεζαρία
5. Απομόνωση

6. Πτέρυγα Στρατιωτικών
7. Πτέρυγα Φυλετών/Ναυτίλων
8. Λάκκοι Σπουδαστών
9. Σκάλα προς Διαμερίσματα Κρυπτών
10. Σκάλα προς Κελιά Ανάκρισης

ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΟΥΦ

Ποταμός του Σούρουπου

11. Μάντρες Σπουδαστών
12. Στάβλοι
13. Αποθήκη
14. Κυνοτροφείο
15. Βοηθητικά κτίσματα
16. Λεμβοστάσιο
17. Νεκροταφείο

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΦΥΓΗ

I: Λάια

*Π*ώς κατάφεραν να μας βρουν τόσο γρήγορα; Πίσω μου οι κατακόμβες αντηχούν από οργισμένες φωνές και το ανατριχιαστικό σύρσιμο του μετάλλου. Το βλέμμα μου στρέφεται εδώ κι εκεί, στα κρανία που λες και χαμογελούν, αραδιασμένα στους τοίχους. Θαρρώ πως αφουγκράζομαι τις φωνές των νεκρών.

Κοίτα να φανείς γρήγορη, σβέλτη, μοιάζουν να συρίζουν. Εκτός κι αν θες να μας κάνεις παρέα.

«Πιο γρήγορα, Λάια», με παροτρύνει ο οδηγός μου. Η πανοπλία του γυαλίζει καθώς προπορεύεται με γοργό βήμα. «Θα καταφέρουμε να χάσουν τα ίχνη μας, αν κάνουμε γρήγορα. Ξέρω μια στοά που οδηγεί έξω από την πόλη. Σαν φτάσουμε εκεί, θα είμαστε ασφαλείς».

Ακούμε ένα σύρσιμο πίσω μας, και τα ανοιχτόχρωμα μάτια του οδηγού μου εστιάζουν κάπου πάνω από τον ώμο μου. Η παλάμη του μοιάζει με καστανόχρυση αστραπή, όπως κλείνει γύρω από τη λαβή ενός γιαταγανιού κρεμασμένου στην πλάτη του.

Μια κίνηση απλή, γεμάτη απειλή. Μια υπενθύμιση πως δεν είναι απλώς ο οδηγός μου. Είναι ο Ελίας Βετούριους, γόνος μιας από τις ευγενέστερες οικογένειες της Αυτοκρατορίας. Είναι τέως Κρυπτός – επίλεκτος πολεμιστής της Αυτοκρατορίας των Στρατιωτικών. Και είναι σύμμαχός μου, ο μοναδικός άνθρωπος που μπορεί να με βοηθήσει να σώσω τον αδελφό μου, τον Νταρίν, από μια διαβόητη φυλακή των Στρατιωτικών.

Με ένα βήμα, ο Ελίας βρίσκεται δίπλα μου. Με ένα δεύτερο, ξανά μπροστά, προχωρώντας με χάρη αφύσικη για έναν άντρα

τόσο μεγαλώσωμο. Μαζί ρίχνουμε μια ματιά προς τη στοά από όπου μόλις περάσαμε. Οι σφυγμοί μου βροντούν στα αυτιά μου. Ο όποιος ενθουσιασμός με συνόδευε, επειδή κατέστρεψα την Ακαδημία του Μαυρόλοφου ή γλίτωσα τον Ελίας από την εκτέλεση, εξανεμίζεται. Η Αυτοκρατορία μάς καταδιώκει. Έτσι και μας πιάσει, είμαστε νεκροί.

Ο ιδρώτας ποτίζει το ρούχο μου, όμως, παρά τη δύσοσμη ζέστη που πλακώνει τις στοές, ένα ρίγος διατρέχει την επιδερμίδα μου και οι τρίχες στον σβέρκο μου σηκώνονται. Μου φαίνεται πως ακούω ένα γρύλισμα, σαν να παραμονεύει κάπου κοντά κάποιο ύπουλο, πεινασμένο πλάσμα.

Βιάσου, ωρύονται τα ένστικτά μου. Φύγε από εδώ.

«Ελίας», ψιθυρίζω ενώ εκείνος ακουμπά ελαφρά τον δείκτη του πάνω στα χείλη μου –*σστ*– και τραβά ένα μαχαίρι από τη μισή ντουζίνα που έχει περασμένη σταυρωτά στο στήθος του.

Τραβώ κι εγώ ένα ξιφίδιο από τη ζώνη μου και προσπαθώ να διακρίνω κάποιον ήχο πέρα από τον ανεπαίσθητο θόρυβο που κάνουν οι αράχνες καθώς κινούνται και τη βαριά ανάσα μου. Εκείνη η στενόχωρη αίσθηση πως μας παρακολουθούν καταλαγιάζει, παραχωρώντας τη θέση της σε μια χειρότερη: τη μυρωδιά της πίσσας και της φλόγας· οι φωνές σιμώνουν.

Στρατιώτες της Αυτοκρατορίας.

Ο Ελίας ακουμπά τον ώμο μου και δείχνει τα πόδια του, κι ύστερα τα δικά μου. *Πάτα εκεί όπου πατάω κι εγώ.* Τόσο προσεκτικά που τρέμω να πάρω ανάσα, τον μιμούμαι, καθώς κάνει μεταβολή και με γοργό βήμα ξεμακραίνει από τις φωνές.

Φτάνουμε σε μια διχάλα της στοάς και κατευθυνόμαστε δεξιά. Ο Ελίας γνέφει προς ένα βαθύ άνοιγμα στον τοίχο, στο ύψος του ώμου του, άδειο, πέρα από ένα πέτρινο φέρετρο, γκρεμισμένο στο πλάι.

«Μέσα», ψιθυρίζει, «ως το τέρμα».

Τρυπώνω στην κρύπτη, πασχίζοντας να συγκρατήσω την ανατριχίλα που μου προκαλούν οι ήχοι μιας ταραντούλας που φω-

λιάζει εκεί. Ένα γιαταγάνι που σφυρηλάτησε ο Νταρίν κρέμεται στη ράχη μου, κι η λαβή του χτυπά με δύναμη πάνω στην πέτρα. *Όχι απότομες κινήσεις, Λάια... μη σκέφτεσαι τι σουρνεται εδώ.*

Ο Ελίας χώνεται στην κρύπτη, ακολουθώντας με, κι είναι τόσο ψηλός που αναγκάζεται να προχωρά σκυφτός. Σε εκείνο το στενόχωρο άνοιγμα τα μπράτσα μας ακουμπούν για μια στιγμή, και τον ακούω να παίρνει κοφτή ανάσα. Όμως, όταν γυρίζω να τον κοιτάξω, το πρόσωπό του είναι στραμμένο προς το βάθος της στοάς.

Ακόμη και στο λιγοστό φως, το γκρίζο των ματιών του και οι καθαρές γραμμές του σαγονιού του είναι εντυπωσιακές. Αισθάνομαι ένα σφίξιμο χαμηλά στο στομάχι μου... δεν έχω συνηθίσει το πρόσωπό του. Μόλις μία ώρα νωρίτερα, ενώ παλεύαμε να γλιτώσουμε από την καταστροφή που είχα προκαλέσει στον Μαυρόλοφο, τα χαρακτηριστικά του κρύβονταν πίσω από μια ασημένια μάσκα.

Γέρνει το κεφάλι του ελαφρά στο πλάι, καθώς αφουγκράζεται τους στρατιώτες να πλησιάζουν. Προχωρούν γρήγορα, οι φωνές τους αντηχούν στα τοιχώματα της κατακόμβης σαν κοφτά κρωξιμάτα αρπαχτικών.

«Μάλλον κατά τον νότο τράβηξε. Αν έχει έστω και λίγο μυαλό, δηλαδή».

«Αν είχε έστω και λίγο μυαλό», λέει ένας δεύτερος στρατιώτης, «θα είχε περάσει την Τέταρτη Δοκιμασία, και δε θα είχαμε έναν σιχαμένο Πληβείο για Αυτοκράτορα».

Οι στρατιώτες μπαίνουν στη στοά μας, κι ο ένας στρέφει το φανάρι του προς την κρύπτη απέναντι από τη δική μας. «Ανάθεμα την τύχη μου». Αποτραβιέται απότομα, αντικρίζοντας ό,τι τέλος πάντων φωλιάζει εκεί.

Σειρά έχει η κρύπτη μας. Νιώθω το στομάχι μου να δένεται κόμπο, η παλάμη μου τρέμει καθώς ακουμπά το ξιφιδίο μου.

Δίπλα μου ο Ελίας γυμνώνει μια ακόμη λεπίδα από το θηκάρι της. Οι ώμοι του είναι χαλαροί, οι παλάμες του κλεισμένες ελα-

φρά γύρω από τα μαχαίρια. Ωστόσο, μόλις παρατηρώ το πρόσωπό του –φρύδια σμιχτά, σαγόني σφιγμένο– η καρδιά μου σκαλώνει. Συναντά το βλέμμα μου και, για μια στιγμή, διακρίνω την αγωνία του. Δε θέλει να σπείρει τον θάνατο σε αυτούς τους άντρες.

Όμως, έτσι και μας δουν, θα σημάνουν συναγερμό στους συντρόφους τους που βρίσκονται εδώ κάτω, και θα έρθουμε αντιμετώπι με αναρίθμητους στρατιώτες της Αυτοκρατορίας. Σφίγω τον πήχη του Ελίας. Εκείνος σκεπάζει το κεφάλι με την κουκούλα του και σηκώνει ένα μαύρο μαντίλι για να κρύψει το πρόσωπό του.

Ο στρατιώτης πλησιάζει, τα βήματά του είναι βαριά. Μπορώ να τον μυρίσω... ιδρώτας, σίδηρο και χώμα. Η λαβή του Ελίας γύρω από τα μαχαίρια του δυναμώνει. Το σώμα του είναι σφιγμένο, σαν αγριόγατα έτοιμη να χιμήσει. Κλείνω την παλάμη μου σφιχτά γύρω από το περιβραχιόνιό μου – δώρο της μητέρας μου. Κάτω από τα δάχτυλά μου, το γνώριμο μοτίβο του περιβραχιόνιου είναι βάλσαμο.

Ο στρατιώτης φτάνει στο στόμιο της κρύπτης. Σηκώνει το φανάρι του...

Ξαφνικά, παρακάτω στη στοά, αντηχεί ένας γδούπος. Οι στρατιώτες στρέφονται απότομα προς τα κει, γυμνώνουν το ατσάλι που κουβαλάνε και σπεύδουν να ερευνήσουν. Σε λίγα δευτερόλεπτα το φως του φαναριού σβήνει, κι ο ήχος των βημάτων τους όλο και ξεμακραίνει.

Ο Ελίας αφήνει την ανάσα που βαστούσε μέσα του. «Πάμε», λέει. «Αν είναι ολόκληρη περίπολος που σαρώνει την περιοχή, θα έρθουν κι άλλοι. Πρέπει να φτάσουμε στο πέρασμα που οδηγεί έξω».

Αφήνουμε πίσω μας την κρύπτη, και ένα τρέμουλο αντηχεί στις στοές, ξεκολλώντας χώματα και σκόνες, ρίχνοντας οστά και κρανία στο δάπεδο. Παραπατώ, ο Ελίας με γραπώνει από τον ώμο, με κολλάει με την πλάτη στον τοίχο, κι έρχεται δίπλα μου.

Η κρύπτη στέκει ακόμη, μα η οροφή της στοάς τρίζει δυσοίωνα.

«Τι στους ουρανούς ήταν αυτό;»

«Για σεισμός φάνηκε». Ο Ελίας κάνει ένα βήμα μπροστά και στρέφει το βλέμμα του στην οροφή. «Μόνο που η Σέρα δεν έχει σεισμούς».

Προχωράμε στις κατακόμβες, με την πίεση να έχει ενταθεί. Σε κάθε βήμα περιμένω να αντικρίσω κι άλλη περίπολο, να διακρίνω πυρσούς στο βάθος.

Όταν σταματά ο Ελίας, είναι τόσο απότομη η κίνηση ώστε πέφτω πάνω στη φαρδιά του πλάτη. Έχουμε φτάσει σε έναν κυκλικό νεκρικό θάλαμο, με χαμηλή θολωτή οροφή. Μπροστά μας απλώνονται δύο στοές. Στη μια τρεμοπαίζουν πυρσοί, τόσο μακριά που μετά βίας διακρίνονται. Ολόγυρα κρύπτες ξεπροβάλλουν στα τοιχώματα του θαλάμου, καθεμιά τους φρουρούμενη από το πέτρινο άγαλμα κάποιου σιδερόφραχτου άντρα. Κάτω από τα κράνη τους κρανία μάς αγριοκοιτάζουν. Ανατριχιάζω και σιμώνω στον Ελίας.

Εκείνος, ωστόσο, δεν ασχολείται με τις κρύπτες, ούτε με τις στοές, μήτε με τους μακρινούς πυρσούς.

Το βλέμμα του έχει καρφωθεί στο κοριτσάκι που βρίσκεται στο κέντρο του θαλάμου.

Φορά κουρελιασμένα ρούχα, και η παλάμη της είναι κολλημένη πάνω σε ένα τραύμα που αιμορραγεί στα πλευρά της. Τα φίνα χαρακτηριστικά του προσώπου της μαρτυρούν πως είναι Σπουδάστρια, όμως, όταν προσπαθώ να διακρίνω τα μάτια της, σκύβει το κεφάλι, έτσι που τα σκούρα μαλλιά της σκεπάζουν το πρόσωπό της. *Δύσμοιρο πλάσμα*. Δάκρυα χαράζουν ένα μονοπάτι πάνω στα λερά της μάγουλα.

«Ανάθεμα, πλάκωσε κόσμος εδώ κάτω», μουρμουρίζει ο Ελίας. Κάνει να πλησιάσει το κορίτσι, με τα χέρια προτεταμένα, σαν να έχει απέναντί του ένα φοβισμένο ζώο. «Δεν κάνει να είσαι εδώ κάτω, καλή μου». Η φωνή του είναι ευγενική. «Μόνη σου είσαι;»

Ένας πνιχτός λυγμός ξεφεύγει από το κορίτσι. «Βοήθεια», ψιθυρίζει.

«Κάτσε να δω την πληγή. Μπορώ να τη δέσω». Ο Ελίας γονατίζει, ώστε να βρεθεί στο ύψος της, έτσι όπως έκανε ο παππούς μου μπροστά στους νεότερους ασθενείς του. Το κορίτσι ντρέπεται, κοιτάζει προς το μέρος μου.

Πλησιάζω, ενώ τα ένστικτά μου με παροτρύνουν να φανώ προσεκτική. Το κορίτσι με παρακολουθεί. «Μπορείς να μου πεις πώς σε λένε, μικρούλα;» ρωτάω.

«Βοήθεια», επαναλαμβάνει εκείνη. Κάτι στον τρόπο που αποφεύγει το βλέμμα μου κάνει την επιδερμίδα μου να ανατριχιάσει. Από την άλλη, δείχνει βασανισμένη –πιθανότατα από την Αυτοκρατορία– και τώρα βρίσκεται μπροστά σε έναν Στρατιωτικό, οπλισμένο ως τα μπούνια. Σίγουρα τρέμει από τον φόβο της.

Το κορίτσι κάνει πίσω, οπότε ρίχνω μια ματιά προς τη φωτισμένη στοά. Οι πυρσοί μαρτυρούν πως βρισκόμαστε στην επικράτεια της Αυτοκρατορίας. Είναι ζήτημα χρόνου να περάσουν κι από εδώ οι στρατιώτες.

«Ελίας». Γνέφω προς τους πυρσούς. «Δεν έχουμε χρόνο. Οι στρατιώτες...»

«Δε γίνεται να την αφήσουμε εδώ». Οι τύψεις του είναι ολοφάνερες. Ο θάνατος των φίλων του λίγες ημέρες νωρίτερα, στη διάρκεια της Τρίτης Δοκιμασίας, τον βαραίνει· δε θέλει να προκαλέσει κι άλλο θάνατο. Κι αυτό ακριβώς θα συμβεί, αν αφήσουμε το κορίτσι εδώ, μόνο του, να πεθάνει από τα τραύματά του.

«Έχεις συγγενείς στην πόλη;» τη ρωτάει ο Ελίας. «Μήπως θέλεις να–»

«Ασήμι». Γέρνει το κεφάλι της στο πλάι. «Χρειάζομαι ασήμι».

Τα φρύδια του Ελίας σηκώνονται απότομα. Δεν τον αδικώ. Ούτε κι εγώ περίμενα μια τέτοια απάντηση.

«Ασήμι;» ρωτώ απορημένη. «Εμείς δεν–»

«Ασήμι». Κάνει βήματα στο πλάι, σαν καβούρι. Μου φαίνεται πως διακρίνω την αφύσικη γυαλάδα ενός ματιού ανάμεσα από

τα λιγδιασμένα μαλλιά της. *Παράξενο*. «Νομίσματα. Ένα όπλο. Κάποιο κόσμημα».

Το κορίτσι ρίχνει κλεφτές ματιές στον λαιμό, στα αυτιά, στους καρπούς μου. Με τον τρόπο αυτόν προδίδεται.

Απομένω να κοιτάζω τις κατάμαυρες σφαίρες, εκεί όπου κανονικά έπρεπε να φωλιάζουν τα μάτια της, και κάνω να πιάσω το όπλο μου. Όμως, ο Ελίας στέκεται ήδη μπροστά μου, βαστώντας στα χέρια του γιαταγάνια.

«Κάνε πίσω», διατάζει αγριεμένα το κορίτσι, γνήσιος Κρυπτός.

«Βοήθεια». Το κορίτσι αφήνει τα μαλλιά του να πέσουν και πάλι στο πρόσωπό του, φέρνοντας τις παλάμες πίσω από την πλάτη, μια αφύσικη καρικατούρα παιδιού που προσπαθεί με τα παρακάλια να πείσει. «Βοήθεια».

Μπροστά στην ολοφάνερη σιχασιά μου, τα χείλη της ανασηκώνονται, σχηματίζοντας ένα μοχθηρό χαμόγελο που φαντάζει χυδαίο πάνω στο κατά τα άλλα γλυκό πρόσωπό της. Γρυλίζει – είναι ο ίδιος λαρυγγισμός που είχα ακούσει νωρίτερα. Αυτό είναι που διαισθανόμουν να μας παρακολουθεί. Αυτή είναι η παρουσία που αισθανόμουν στις στοές.

«Το ξέρω πως έχετε ασήμι». Μια φοβερή πείνα χρωματίζει την κοριτσιίστικη φωνή του πλάσματος. «Δώστε το μου. Το *χρειάζομαι*».

«Φύγε από μπροστά μας», απαντά ο Ελίας. «Προτού σου κόψω το κεφάλι».

Το κορίτσι – ή ό,τι είναι αυτό το πλάσμα – αγνοεί την προειδοποίηση του Ελίας και καρφώνει το βλέμμα του πάνω μου. «Εσύ δεν το χρειάζεσαι, ανθρωπάκι. Αλλά θα σου δώσω κάτι σε αντάλλαγμα. Κάτι θαυμάσιο».

«*Τι είσαι;*» ψιθυρίζω.

Το κορίτσι τινάζει τα μπράτσα του, οι παλάμες γυαλίζουν, αλλόκοτα πρασινωπές. Ο Ελίας αντιδρά αμέσως, μα το πλάσμα τον αποφεύγει, κλείνοντας τα δάχτυλά του σαν μέγγενη γύρω από τον καρπό μου. Ουρλιάζω, και το μπράτσο μου φεγγίζει μόνο για

μια στιγμή προτού το πλάσμα τιναχτεί προς τα πίσω, στριγκλίζοντας, βαστώντας το χέρι του λες κι έχει πάρει φωτιά. Ο Ελίας με σηκώνει από τα χώματα όπου έχω σωριαστεί, στρέφοντας ταυτόχρονα ένα μαχαίρι προς τη μεριά του κοριτσιού. Το πλάσμα το αποφεύγει, ενώ εξακολουθεί να σκούζει.

«Πονηρό κορίτσι!» Τινάζεται πέρα, καθώς ο Ελίας δοκιμάζει να επιτεθεί ξανά, με το βλέμμα πάντα στραμμένο πάνω μου. «Άτιμο πλάσμα! Ρωτάς να μάθεις τι είμαι εγώ, μα εσύ τι είσαι;»

Ο Ελίας περνά στην επίθεση, κάνει να θερίσει τον λαιμό του κοριτσιού με ένα από τα γιαταγάνια του. Δεν είναι αρκετά γρήγορος.

«Δολοφόνε!» Το πλάσμα γυρίζει απότομα προς το μέρος του. «Φονιά! Είσαι ο ίδιος ο Θάνατος! Ο Θεριστής! Αν οι αμαρτίες σου ήταν αίμα, μικρέ, θα πνιγόσουν στο ποτάμι που αναβλύζει από μέσα σου».

Ο Ελίας υποχωρεί, κι είναι ολοφάνερη η ταραχή στο βλέμμα του. Στο βάθος της στοάς εμφανίζονται φώτα. Τρεις πυρσοί πλησιάζουν γοργά προς το μέρος μας.

«Έρχονται στρατιώτες». Το πλάσμα στρέφεται απότομα σ' εμένα. «Θα σου τους σκοτώσω εγώ, μελένια μου ματάκια. Θα τους σκίσω τα λαρύγγια. Ήδη ξεγέλασα τους άλλους που σας ακολουθούσαν, παραπίσω στη στοά. Θα το ξανακάνω. Αν μου δώσεις το ασήμι σου. Το γυρεύει εκείνος. Θα μας ανταμείψει έτσι και του το πάμε».

Ουρανοί, ποιος είναι εκείνος; Δε ρωτάω, μονάχα σηκώνω το όπλο μου, απαντώντας στην πρότασή της.

«Ανόητε άνθρωπε!» Το κορίτσι σφίγγει τις γροθιές του. «Αφού στο τέλος θα σου το πάρει. Θα βρει τρόπο». Στρέφεται προς τη στοά. «Ελίας Βετούριους!» Δαγκώνομαι. Η κραυγή της είναι τόσο δυνατή που πρέπει να ακούστηκε μέχρι το Άντιουμ. «Ελίας Βετ—»

Τα λόγια της σβήνουν, καθώς το γιαταγάνι του Ελίας θερίζει την καρδιά της. «*Τζίνι, τζίνι στο λημέρι*», λέει. Το σώμα του πλά-

σματος σωριάζεται στο έδαφος με έναν ξερό γδούπο, σαν βράχος που γκρεμίζεται. «Το σκοτάδι αγαπά, μα φοβάται το μαχαίρι. Παλιός στίχος». Φέρνει το όπλο στο θηκάρι του. «Μόλις συνειδητοποίησα πόσο χρήσιμος είναι».

Ο Ελίας με πιάνει γερά από το χέρι και ορμάμε προς τη σκοτεινή στοά. Ίσως, από θαύμα, οι στρατιώτες να μην άκουσαν το πλάσμα. Ίσως δε μας είδαν. Ίσως, ίσως...

Πού τέτοια τύχη. Ακούω μια φωνή κι ύστερα ποδοβολητό στο κατόπι μας.

II: Ελίας

Τρεις έφεδροι και τέσσερις λεγεωνάριοι, δεκαπέντε μέτρα πίσω μας. Καθώς τρέχω, γυρνάω και κοιτάζω προς το μέρος τους, προσπαθώντας να λογαριάσω την πρόοδό τους. Οι έφεδροι πρέπει να είναι έξι, οι λεγεωνάριοι πέντε, στα δώδεκα μέτρα.

Όλο και περισσότεροι στρατιώτες της Αυτοκρατορίας θα εισβάλλουν στις κατακόμβες κάθε δευτερόλεπτο που περνά. Ήδη αγγελιοφόρος θα έχει μεταφέρει το μήνυμα στις γύρω περιπόλους, και τα τύμπανα θα σημάνουν συναγερό σε ολόκληρη τη Σέρα: *Ο Ελίας Βετούριους εντοπίστηκε στις στοές. Να σπεύσουν όλες οι διμοιρίες.* Οι στρατιώτες δε χρειάζεται να είναι σίγουροι για την ταυτότητά μου· θα μας καταδιώξουν όπως και να 'χει.

Στρίβω απότομα αριστερά προς μια βοηθητική στοά, τραβώντας τη Λαία μαζί μου, ενώ ο νους μου πηλαλάει από σκέψη σε σκέψη. *Κάν' τους να χάσουν τα ίχνη σου γρήγορα, όσο προλαβαίνεις ακόμη. Ειδάλλως...*

Όχι, αποκρίνεται αγριεμένα ο Κρυπτός που φωλιάζει μέσα μου. Σταμάτα και σκότώσε τους. Έντεκα είναι όλοι κι όλοι. Παιχνιδάκι. Θα μπορούσες να τους φας με τα μάτια κλειστά.

Έπρεπε να είχα σκοτώσει αμέσως το τζίνι στον νεκρικό θάλαμο. Η Ελένα θα κάγγαζε έτσι κι ήξερε πως δοκίμασα να βοηθήσω το πλάσμα αντί να καταλάβω αμέσως τι ήταν.

Η Ελένα. Βάζω στοίχημα τα όπλα μου πως την έχουν πάει κιόλας για ανάκριση. Ο Μάρκουσ... ή μάλλον ο Αυτοκράτορας Μάρκουσ, όπως ονομάζεται πλέον, τη διάταξε να με εκτελέσει. Κι εκείνη απέτυχε. Και, σαν να μην έφτανε αυτό, ήταν η πιο έμπιστη σύντροφός μου επί δεκατέσσερα χρόνια. Κανένα από αυτά

τα παραπτώματα δε θα μπορούσε να παραμείνει ατιμώρητο... όχι τώρα που ο Μάρκος κατέχει απόλυτη εξουσία.

Θα μαρτυρήσει στα χέρια του. Εξαιτίας μου. Η φωνή του πλάσματος ξυπνά και πάλι μέσα μου. *Ο Θεριστής!*

Αναμνήσεις από την Τρίτη Δοκιμασία εισβάλλουν στον νου μου. Ο Τρίστας να πέφτει νεκρός από το σπαθί του Ντεξ. Ο Ντεμέτριους να σωριάζεται νεκρός. Ο Λεάντερ το ίδιο.

Μια φωνή από μπροστά με επαναφέρει στον εαυτό μου. *Το πεδίο της μάχης είναι ο ναός μου.* Το παλιό δόγμα του παππού μου έρχεται να με στηρίξει τη στιγμή που το έχω ανάγκη περισσότερο από ποτέ. *Η αιχμή του ξίφους είναι ο ιερέας μου. Ο χορός του θανάτου, η προσευχή μου. Το τελειωτικό χτύπημα, η λύτρωσή μου.*

Δίπλα μου η Λαία λαχανιάζει, το κορμί της σέρνεται. Με καθυστερεί. *Θα μπορούσες να την παρατήσεις, ψιθυρίζει μια ύπουλη φωνή. Μόνος σου θα προχωρούσες γρηγορότερα.* Πνίγω τη φωνή. Πέρα από το αναντίρρητο γεγονός πως της υποσχέθηκα να τη βοηθήσω με αντάλλαγμα την ελευθερία μου, είμαι βέβαιος πως θα κάνει τα πάντα προκειμένου να φτάσει στις Φυλακές Καούφ –στον αδελφό της– ακόμη και το να το επιχειρήσει μόνη της.

Οπότε, θα πεθάνει.

«Βιάσου, Λαία», λέω. «Πλησίασαν πολύ». Βάζει τα δυνατά της. Τοιχώματα από κρανία, οστά, κρύπτες και ιστούς αράχνης περνούν και χάνονται γύρω μας. Βρισκόμαστε πολύ νοτιότερα από εκεί όπου έπρεπε να είμαστε κανονικά. Έχουμε περάσει από ώρα το μέρος όπου είχα κρύψει προμήθειες αρκετές για κάμποσες εβδομάδες.

Οι κατακόμβες βροντούν και σείονται, γκρεμίζοντας και τους δυο μας. Η αποφορά της φωτιάς και του θανάτου τρυπώνει από τη σχάρα ενός υπονόμου, ακριβώς από πάνω μας. Λίγες στιγμές αργότερα μια έκρηξη σαρώνει τον αέρα. Δεν κάθομαι να σκεφτώ τι θα μπορούσε να ήταν. Το μόνο που έχει σημασία είναι πως οι διώκτες μας έχουν επιβραδύνει, καθώς φοβούνται τις ασταθείς στοές όσο κι εμείς. Εκμεταλλεύομαι την ευκαιρία για να ανοιξω

την απόσταση ανάμεσά μας μερικές δεκάδες μέτρα. Κόβω δεξιά σε μια βοηθητική στοά κι εκεί χώνομαι στις πυκνές σκιές μιας μι-σογκρεμισμένης εσοχής.

«Λες να μας βρουν εδώ;» ψιθυρίζει η Λάια.

«Ελπίζω όχι...»

Φως φεγγίζει από την κατεύθυνση προς την οποία κινούμα-σταν νωρίτερα, κι ακούω το στακάτο ποδοβολητό από άρβυλα. Δύο στρατιώτες εμφανίζονται στη στοά, κι οι πυρσοί τους μας φωτίζουν, καθαρά. Κοκαλώνουν για μια στιγμή, σασιτισμένοι, ίσως, από την παρουσία της Λάια, από την απουσία της μάσκας μου. Αμέσως μετά παρατηρούν την πανοπλία και τα όπλα μου, κι ο ένας τραβάει ένα διαπεραστικό σφύριγμα που θα οδηγήσει εδώ όποιον στρατιώτη μπορεί να το ακούσει.

Το σώμα μου αναλαμβάνει τον έλεγχο. Πριν προλάβουν να γυμνώσουν τα όπλα τους, έχω καρφώσει από ένα μαχαίρι στη μα-λακή σάρκα των λαρυγγιών τους. Σωριάζονται βουβά, κι οι πυρ-σοί τους τσιτσιρίζουν στο νοτιοσιτισμένο δάπεδο της κατακόμβης.

Η Λάια ξεπροβάλλει από την εσοχή, με την παλάμη να φρά-ζει το στόμα της. «Ε... Ελίας...»

Βουτάω πίσω στην εσοχή, τραβώντας τη μαζί μου, ενώ λύνω τα γιαταγάνια μου από τα θηκάρια τους. Μου απομένουν τέσσε-ρα ζυγιασμένα μαχαίρια. Δεν αρκούν.

«Θα βγάλω από τη μέση όσους περισσότερους μπορώ», της λέω. «Εσύ μείνε στην άκρη. Όσο άσχημη κι αν δείχνει η κατά-σταση, μην μπλεχτείς, μη δοκιμάσεις να βοηθήσεις».

Η τελευταία λέξη ξεφεύγει από τα χείλη μου τη στιγμή που οι διώκτες μας εμφανίζονται στη στοά στα αριστερά μας. Πέντε μέ-τρα μακριά. Τέσσερα. Στον νου μου τα μαχαίρια έχουν σκίσει ήδη τον αέρα, έχουν βρει ήδη τους στόχους τους. Πετάγομαι από την εσοχή και τα εξαπολύω. Οι πρώτοι τέσσερις λεγεωνάριοι σωριά-ζονται πριν προλάβουν να βγάλουν άχνα, ο ένας μετά τον άλλο, σαν στάχνα που τα θερίζει το δρεπάνι. Ο πέμπτος πέφτει χτυπη-μένος από το γιαταγάνι μου. Ζεστό αίμα ραντίζει τον τόπο, νιώ-

θω τη χολή να καίει το λαρύγγι μου. *Μη σκέφτεσαι. Μη σκαλώ-
νεις. Κοίτα να ανοίξεις δρόμο.*

Έξι έφεδροι εμφανίζονται πίσω από τους πέντε πρώτους. Ο ένας ρίχνεται στην πλάτη μου, και τον γκρεμίζω με μια αγκωνιά στο πρόσωπο. Την επόμενη στιγμή, ένας άλλος στρατιώτης ορμά καταπάνω μου. Τρώει μια γονατιά στα δόντια, σκούζει και καπακώνει με τις παλάμες του την τσακισμένη μύτη και το ματωμένο στόμα. *Περιστροφή, λάκτισμα, αποφυγή, επίθεση.*

Πίσω μου η Λαία ουρλιάζει. Ένας έφεδρος την έχει σβερκώσει και την τραβάει από την εσοχή, έχοντας φέρει ένα μαχαίρι πάνω στο λαρύγγι της. Το χαιρέκακο γέλιο του μετατρέπεται σε ουρλιαχτό. Η Λαία καρφώνει ένα ξιφίδιο στα πλευρά του. Το ξεριζώνει, κι ο άντρας παραπατά.

Στρέφομαι προς το μέρος των τριών που έχουν απομείνει. Τρέπονται σε φυγή.

Σε δευτερόλεπτα μαζεύω τα μαχαίρια μου. Η Λαία τρέμει σύγκορμη, καθώς παρατηρεί το μακελειό ολόγυρά μας: Επτά νεκροί, και τρεις τραυματίες, να βογκούν ενώ προσπαθούν να σταθούν στα πόδια τους.

Όταν γυρίζει να με κοιτάξει, τα μάτια της γουρλώνουν από την ταραχή, αντικρίζοντας τα ματωμένα όπλα, τα αίματα στην πανοπλία μου. Με κατακλύζει ντροπή, τόσο δυνατή που εύχομαι να άνοιγε η γη να με καταπιεί. Τώρα με βλέπει πραγματικά, βλέπει την άθλια αλήθεια που φωλιάζει μέσα μου. *Φονιά! Θεριστή!*

«Λαία...» κάνω να πω, μα ένα υπόκωφο βουητό διατρέχει τη στοά και το έδαφος τρέμει. Από τις σχάρες των υπονόμων ακούω κραυγές, φωνές, και την εκκωφαντική βροντή μιας τρομερής έκρηξης.

«Τι στον κόρακα...»

«Είναι η Σπουδαστική Αντίσταση», φωνάζει η Λαία, για να ακουστεί μέσα στη φασαρία. «Επαναστατούν!»

Δεν προλαβαίνω να τη ρωτήσω πώς ξέρει αυτή την εξαιρετικά ενδιαφέρουσα λεπτομέρεια, γιατί εκείνη τη στιγμή εντοπίζω μια

χαρακτηριστική, ασημένια λάμψη στη στοά στα αριστερά μας.

«Ουρανοί, Ελίας!» Η φωνή της Λάια ακούγεται πνιχτή, τα μάτια της έχουν γουρλώσει. Ένας από τους Κρυπτούς που πλησιάζουν είναι πελώριος, μου ρίχνει πάνω από μια δεκαετία και μου είναι άγνωστος. Η δεύτερη σιλουέτα είναι πολύ πιο μικροκαμωμένη. Η ψυχραιμία του καλυμμένου με μάσκα προσώπου έρχεται σε αντίθεση με την ανατριχιαστική οργή που εκπέμπει ολόκληρη.

Η μητέρα μου. Η Διοικήτρια.

Από τα δεξιά μας βροντούν άρβυλα, καθώς τα σφυρίγματα στρέφουν όλο και περισσότερους στρατιώτες προς τα εδώ. *Παγιδευτήκαμε.*

Η στοά βογκά και πάλι.

«Πέρνα πίσω μου», λέω απότομα στη Λάια. Δε με ακούει. «Λάια, να πάρει, έλα εδ–»

Η Λάια πέφτει πάνω στο στομάχι μου, με ένα σάλτο άχαρο κι απεγνωσμένο, μα τόσο απρόσμενο που παραπατώ και χώνομαι μέσα σε μια κρύπτη. Παρασέρνω τους πυκνούς ιστούς που καλύπτουν τα τοιχώματά της και καταλήγω σε ένα πέτρινο φέρετρο. Η Λάια έχει πέσει ημισή πάνω μου, σφηνωμένη ανάμεσα στο φέρετρο και το τοίχωμα της κρύπτης.

Ο συνδυασμός των ιστών, της κρύπτης και του ζεστού κοριτσιού με μερδεύει, τόσο που μετά βίας καταφέρνω να ψελλίσω: «Καλά, τρελ–»

ΜΠΟΥΜ. Η οροφή της στοάς όπου στεκόμασταν λίγες στιγμές νωρίτερα καταρρέει μεμιάς, μια τρομερή βροντή που ενισχύεται από τις εκρήξεις που σαρώνουν την πόλη. Αμέσως φέρνω τη Λάια από κάτω μου, και τα μπράτσα μου γύρω από το κεφάλι της για να την προστατέψω από τα χαλάσματα. Όμως, η κρύπτη είναι αυτή που μας γλιτώνει. Μας πιάνει βήχας από το κύμα σκόνης που σηκώνουν οι εκρήξεις, και έχω απόλυτη συνείδηση του ότι, αν δεν είχε αντιδράσει έτσι γρήγορα η Λάια, τώρα θα ήμασταν και οι δύο νεκροί.

Το βουητό σταματάει και το φως του ήλιου σκίζει τον κουρνιαχτό. Από την πόλη αντηχούν κραυγές. Προσεκτικά, ανασηκώνομαι και στρέφομαι προς το άνοιγμα της κρύπτης, το οποίο έχει σχεδόν φράξει από βαριές πέτρες. Προσπαθώ να διακρίνω τι απέμεινε από τη στοά. Ελάχιστα πράγματα. Η κατάρρευση είναι πλήρης, δε φαίνεται κανείς Κρυπτός.

Βγαίνω από την κρύπτη, σέρνοντας και κουβαλώντας τη Λαία, που δεν έχει συνέλθει τελείως, πάνω από τα χαλάσματα. Σκόνες και αίμα –όχι δικό της, όπως εξακριβώνω– απλώνονται στο πρόσωπό της, καθώς προσπαθεί να πιάσει το παγούρι της. Το φέρνω στα χείλη της. Ύστερα από μερικές γουλιές, καταφέρνει να σταθεί όρθια.

«Μπορώ... μπορώ να περπατήσω».

Κοτρώνες έχουν φράξει τη στοά στα αριστερά μας, αλλά μια σιδερόφρακτη παλάμη τις παραμερίζει. Τα γκριζα μάτια και τα ξανθά μαλλιά της Διοικήτριας ξεπροβάλλουν μέσα από τον κουρνιαχτό.

«Έλα, πάμε». Ανασηκώνω τον γιακά μου, για να κρύψω το ρομβοειδές τατουάζ του Μαυρόλοφου που απλώνεται στον σβέρκο μου. Σκαρφαλώνουμε στα χαλάσματα, αφήνουμε τις ρημαγμένες κατακόμβες πίσω μας και βγαίνουμε στους δρόμους της Σέρα, όπου επικρατεί απερίγραπτη αναστάτωση.

Μα τα δέκα κολαστήρια!

Κανείς δε φαίνεται να έχει αντιληφθεί πως ο δρόμος έχει καταρρεύσει, αποκαλύπτοντας τις κατακόμβες, μια κι όλοι έχουν την προσοχή τους στραμμένη σε μια πύρινη στήλη η οποία υψώνεται στον καυτό, γαλανό ουρανό: είναι η έπαυλη του κυβερνήτη, που φλέγεται σαν νεκρική πυρά Βαρβάρων. Ολόγυρα στις μαυρισμένες πύλες της και στην πελώρια πλατεία μπροστά της, δεκάδες άντρες των Στρατιωτικών συγκρούονται λυσσασμένα με εκατοντάδες επαναστάτες ντυμένους στα μαύρα, πολεμιστές της Σπουδαστικής Αντίστασης.

«Από εδώ!» Στρέφομαι στην αντίθετη κατεύθυνση από την

έπαυλη του κυβερνήτη, σωριάζοντας στο έδαφος δυο μαχητές των επαναστατών καθώς απομακρύνομαι, τραβώντας προς τον επόμενο δρόμο. Όμως, εκεί μαίνονται φωτιές, που εξαπλώνονται γρήγορα, κι ο τόπος είναι σπαρμένος με πτώματα. Αρπάζω τη Λάια από το χέρι και κοιτάζω να φτάσω σε έναν άλλο παράδρομο, μα κι εκεί η κατάσταση είναι τραγική, όπως και στον προηγούμενο.

Μέσα στην κλαγγή των όπλων, στις κραυγές και στον βρυχηθμό της φωτιάς, τα τύμπανα στους πύργους της Σέρα χτυπούν με μανία, καλώντας ενισχύσεις στη Συνοικία των Ενδόξων, στη Συνοικία των Ξένων, στη Συνοικία των Οπλουργών. Ένας άλλος πύργος αναφέρει πως εντοπίστηκα κοντά στην έπαυλη του κυβερνήτη, διατάσσοντας όλα τα διαθέσιμα στρατεύματα να εξαπολύσουν ανθρωποκνηνηγό.

Λίγο παρακάτω από την έπαυλη, ένα ξανθό κεφάλι ξεπροβάλλει μέσα από τα χαλάσματα της γκρεμισμένης στοάς. *Ανάθεμα!* Στεκόμαστε κοντά στο μέσο της πλατείας, δίπλα στο σιντριβάνι με το άγαλμα ενός όρθιου αλόγου που έχει σκεπαστεί από στάχτες. Αφήνω τη Λάια να ακουμπήσει εκεί και αναζητώ απεγνωσμένα μια διαφυγή, προτού μας εντοπίσει η Διοικήτρια ή κάποιος από τους Στρατιωτικούς. Όμως, όλα τα κτίρια τριγύρω φαίνεται να έχουν παραδοθεί στις φλόγες.

Ψάξε καλύτερα! Από στιγμή σε στιγμή η Διοικήτρια θα ορμήσει στη συμπλοκή στην πλατεία, αξιοποιώντας τις τρομακτικές ικανότητές της προκειμένου να ανοίξει δρόμο μέσα στη μάχη, για να μπορέσει να μας βρει.

Κοιτάζω προς το μέρος της και τη βλέπω να τινάζει τις σκόνες από την πανοπλία της, ασυγκίνητη από το χάος. Η ηρεμία της με κάνει να ανατριχιάσω. Η σχολή της έχει καταστραφεί, ο γιος κι εχθρός της διέφυγε, η πόλη ρημάζεται. Κι όμως, εκείνη αντιμετωπίζει την κατάσταση με εκπληκτική ψυχραιμία.

«Εκεί!» Η Λάια με βουτάει από το μπράτσο και δείχνει ένα σοκάκι, πίσω από το αναποδογυρισμένο κάρο κάποιου εμπόρου.

Σκύβουμε και αρχίζουμε να τρέχουμε, κι ευχαριστώ τους ουρανοπούς για την αναστάτωση που έχει εμποδίσει Σπουδαστές και Στρατιωτικούς να ασχοληθούν μαζί μας.

Σε λίγα λεπτά φτάνουμε στο σοκάκι κι ενώ ετοιμαζόμαστε να κρυφτούμε, διακινδυνεύω να ρίξω μια ματιά πίσω μας... μονάχα μία, να σιγουρευτώ πως δε μας έχει δει.

Σαρώνω με το βλέμμα μου το χάος, δε στέκομαι στο σμάρι των Αντιστασιακών που ορμάει σε δυο λεγεωνάριους, δε με απασχολεί ο Κρυπτός που βλέπω να αποκρούει δέκα επαναστάτες μόνος του, εστιάζω την προσοχή μου στα χαλάσματα της στοάς, εκεί όπου στέκει η μητέρα μου. Ένας ηλικιωμένος Σπουδαστής σκλάβος που πασχίζει να ξεφύγει από την καταστροφή κάνει το λάθος να διασταυρωθεί μαζί της. Εκείνη βυθίζει το όπλο της στην καρδιά του με ατάραχη βαναυσότητα. Κι όταν αποσπά τη λεπίδα από το πτώμα, δεν κοιτάζει τον σκλάβο. Αντίθετα, έχει το βλέμμα της καρφωμένο επάνω μου. Λες και μας συνδέει ένα αόρατο νήμα, λες και γνωρίζει την κάθε μου σκέψη, το βλέμμα της σκίζει την πλατεία.

Χαμογελάει.

Η ΛΑΪΑ ΚΑΙ Ο ΕΛΙΑΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΩΣΟΥΝ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥΣ.

Ύστερα από τα γεγονότα της Τέταρτης Δοκιμασίας, οι Στρατιωτικοί κυνηγούν τους δυο δραπετές καθώς φεύγουν από την πόλη της Σέρα και ρίχνονται σ' ένα επικίνδυνο ταξίδι στην καρδιά της Αυτοκρατορίας.

Η Λαία είναι αποφασισμένη να μπει κρυφά στο Καούφ, την πιο ασφαλή φυλακή της Αυτοκρατορίας, για να σώσει τον αδελφό της, από τον οποίο εξαρτάται η επιβίωση των Σπουδαστών. Και ο Ελίας, με τη σειρά του, είναι αποφασισμένος να βοηθήσει τη Λαία να τα καταφέρει, ακόμη κι αν διακινδυνεύσει την τελευταία του ελπίδα για ελευθερία.

Ωστόσο, οι σκοτεινές δυνάμεις είναι εναντίον τους. Οι δυο νέοι πρέπει να φανούν πιο έξυπνοι από τους εχθρούς τους: τον αιμοδιψή αυτοκράτορα Μάρκουσ, τον αδίστακτο Διευθυντή του Καούφ και την Ελένα, πρώην φίλη του Ελίας και νέο αίμα της Αυτοκρατορίας.

Εγκλωβισμένη στη θέληση του Μάρκουσ, η Ελένα αντιμετωπίζει τη δική της βασανιστική αποστολή, που μπορεί να την καταστρέψει: να βρει τον προδότη Ελίας Βετούριους και τη σκλάβια που τον βοήθησε να δραπετεύσει... και να σκοτώσει και τους δυο.

*Η συνέχεια της καταγιστικής περιπέτειας
ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΣΤΑΧΤΕΣ.*

ΔΕΙΤΕ ΕΔΩ
ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΕ: 20395